

Credință simplă

Heinrich era calfă în slujbă la un tâmplar, care în afacerea sa experimentase încă puțin adevărul proverbului: „Meseria e brățară de aur”. Cu toate că omul se trudea de dimineața până seara, totuși, în ciuda întregii hărnicii, de multe ori abia dacă știa cum să ajungă de la o zi la alta. Heinrich era singura lui calfă. Din nefericire, el era cu totul altceva decât un om tare. Îi era aproape imposibil să fie toată ziua pe picioare. Din acest motiv, meșterul se întrebase deja de mai multe ori, dacă n-ar trebui să-l concedieze pe Heinrich și în locul lui să angajeze o calfă mai robustă, dar până acum nu se putuse decide la un asemenea pas din motive diferite. Heinrich era la fel de capabil pe cât de zelos era, pe lângă aceasta era un tânăr de încredere, sincer temător de Dumnezeu, care nu vorbea atât despre creștinismul său, cât îl dovedea în viață. La aceasta se adăuga faptul că era singur de tot pe lume. Ce se va alege de el dacă ar trebui să renunțe la muncă? Greu îi va fi, la sănătatea sa șubredă, să găsească un alt post.

Astfel l-a păstrat meșterul milos pe Heinrich în serviciul său, săptămână de săptămână, lună de lună, și și-a croit drum cât de bine a putut. Apoi a venit dintr-odată o întorsătură. Heinrich a devenit atât de nenorocit, încât nu putea să părăsească patul. Doctorul a constatat o boală internă și i-a recomandat bolnavului urgent o ședere de mai multe săptămâni la mare. Dacă i-ar fi posibil să petreacă odată mai mult timp, poate șase săptămâni, în aerul puternic al mării, atunci, doctorul ar fi avut toată speranța că s-ar face complet sănătos și și-ar putea exercita meseria cu mai multă forță decât oricând înainte.

Dar din ce să facă Heinrich față la o ședere de șase săptămâni la mare? El abia dacă poseda ceva mai mult decât hainele pe care le purta pe trup. Într-adevăr, sărmanul tânăr nu era într-o situație plăcută. Dar știa încotro trebuia să se îndrepte în necazul său.

„Tare mi-ar plăcea s-o văd și pe aceasta”, i-a spus scurt meșterul lui Heinrich, după vizita doctorului, „dacă mergi cât mai curând posibil într-o stațiune balneară maritimă. Doctorul spune că în felul acesta ai ajunge iarăși curând în puteri. Dacă te faci sănătos, poți imediat să intri din nou la mine. Dar nu cunoști pe nimeni care să garanteze pentru cheltuielile de stat în stațiune?”

„Niciun om, meștere”, a răspuns Heinrich. „Știți că sunt singur pe lume și puținii cunoscuți pe care îi am sunt la fel de săraci ca mine.”

„Atunci, desigur, este trist cum stau lucrurile cu tine”, a spus meșterul, clătînând gânditor din cap.

„Dar situația mea ar fi cu adevărat tristă”, a răspuns Heinrich, în timp ce înfățișarea sa, destul de tristă până atunci, se lumina, „abia dacă n-aș fi ferm convins că Dumnezeu, care are toate lucrurile în mâna Sa, îmi conduce soarta. Dacă uneori se apropie de mine teama că într-o zi aș putea totuși să pier în mizerie și sărăcie, atunci întotdeauna această încredere este cea care mă ține drept. Dumnezeu este Tatăl meu. Și El nu numai că a promis că fără voia Sa nu-mi cade niciun fir de păr din cap, ci a pus să mi se spună în Cuvântul Său că „toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu” și –

„Toate acestea sunt bune și frumoase”, i-a întrerupt meșterul vorbirea, „dar de aici nu ai în clipa aceasta niciun ban. Te-aș ajuta cu plăcere, dar cu cea mai mare bunăvoință nu pot să-ți dau mai mult decât acești trei guldeni. I-ai la tine ca bani de drum. – Dar poate mai pot să fac și altceva pentru tine”, a adăugat el, suspinând gânditor.

„Ce bun sunteți, meștere!” a exclamat Heinrich surprins, când acela i-a înmănat banii. „Și în afară de aceasta credeți că puteți să mai faceți ceva pentru mine?”

„Da, aș putea să merg la primar sau la preotul nostru și să pun o vorbă bună pentru tine.”

„Vă rog, nu faceți aceasta în niciun caz, meștere!” a strigat Heinrich. Nu vreau să solicit ajutor de la nimeni. Ar fi numai dovada că nu am cu adevărat încredere în Dumnezeu. Vreau mai degrabă, cum îmi recomandă Cuvântul Său, să arunc asupra Sa toate grijile mele. Dacă este voia Sa ca eu să-mi redobândesc sănătatea printr-o ședere la mare, atunci îmi va croi și drumul pentru aceasta. Cu cei trei guldeni ai dumneavoastră voi porni la drum și am încredere în Dumnezeu că El mă va ajuta mai departe și Se va îngriji de mine.”

„Atunci mergi cu Dumnezeu!”, a spus meșterul mișcat.

Puținele lucruri pe care le poseda Heinrich au fost curând împachetate. Heinrich și-a luat rămas-bun cordial de la omul care, aceasta o știa, făcuse tot posibilul pentru el. Apoi și-a început călătoria binedispus. O distanță a parcurs-o pe jos. Apoi, o bucată a mers cu trenul, până în apropierea unui sat de pescari, în care, cum și-a amintit pe drum, împreună cu tatăl său vizitase odată un pescar bătrân și pe soția sa. Erau șase ani de atunci. Oare bătrânii mai trăiau? În orice caz, voia să le viziteze locuința.

El a trecut prin sătuc și în cele din urmă a bătut la o ușă. Dacă amintirea sa nu-l înșela, aceasta era casa pe ai cărei locuitori îi cunoscuse atunci ca oameni prietenoși și ospitalieri.

Spre bucuria sa nu se înșelase. Ambii bătrâni l-au primit cordial și l-au invitat fără multă vorbă să rămână noaptea la ei.

„Noi trăim foarte simplu”, a spus bătrânul pescar, „dar dacă vrei să te mulțumești, pentru noi ești binevenit din inimă.”

Heinrich a acceptat recunoscător propunerea prietenoasă, dar apoi a tăcut stingherit. Bunii pescari au observat, desigur, că el mai avea ceva pe inimă și l-au încurajat să vorbească deschis.

La aceasta, el le-a împărtășit situația sa.

„Dacă așa stau lucrurile cu tine, Heinrich”, a spus pescarul, „atunci îți propun să rămâi la noi toată perioada. Ce spui despre aceasta, nevestă?”

„Noi mai avem câteva legături de pește uscat. Dacă îți place — —” a spus buna femeie bătrână. „Și mai avem în fiecare zi și câțiva cartofi și în plus felii de pâine cu puțin unt. Dacă vrei să împarți cu noi această hrană zilnică, vei fi cu plăcere oaspetele nostru. Peste zi te duci pe plajă. Aerul de mare, dacă vrea Dumnezeu, te va face iarăși curând sănătos. Ce părere ai despre aceasta?”

„Sunteți prea buni”, a spus Heinrich mișcat.

„Noi trăim din mâna Dumnezeului nostru”, a fost răspunsul simplu.

Cu aceasta, problema a fost hotărâtă. Heinrich și-a pus jos bocceluța și a mers imediat pe plajă. Plimbarea l-a înviorat. Din adâncul inimii l-a mulțumit lui Dumnezeu, că până acum încrederea sa nu fusese dată de rușine. Cât de prietenos se îngrijise El de Heinrich!

Dar în ziua următoare n-a mai putut să se bucure așa din inimă. Oare nu le cădea totuși prea mult povară bieților oameni? El observase cum buna gospodină își rupea pâinea de la gură pentru el; și nu era foarte băcător la ochi că bătrânul pescar nu dorise să-i fie foame de micul

cocoș-de-mare¹ disponibil? Nu spusese el doar așa, ca să-i lase tânărului musafir partea sa modestă din preparatul de pește?

„Nu, aceasta nu merge”, și-a zis Heinrich. „N-am voie să le cad povară mai mult timp bunilor oameni. Încă în seara aceasta trebuie să le spun că mâine voi porni din nou la drum, dacă Dumnezeu nu intervine.”

Preocupat cu aceste gânduri, el a urcat încet și anevoios pe o dună. Sus nu erau deloc oameni, așa că a putut să îngenuncheze nederanjat și să-și verse inima înaintea lui Dumnezeu. Apoi s-a aruncat în nisip și privea liniștit în jos, la plaja animată de vilegiaturiști veseli. El se plânsese încă o dată Tatălui său ceresc de suferința sa și conștientizarea că ochiul Său bun se odihnea asupra sa, îl liniștise. Dar și o altă pereche de ochi se îndreptase spre el, cu simpatie.

Nu departe de Heinrich ședea o doamnă, care, afectată de aspectul suferind al tânărului, îl observase o vreme fără să fie văzută de el. Când el s-a ridicat ca să plece, ea s-a îndreptat spre el, l-a salutat și l-a întrebat prietenos despre una și despre alta. Heinrich a observat imediat că avea de-a face cu o doamnă din înalta societate. Însă firea ei plăcută l-a făcut să biruiască orice sfială și, răspunzând sincer întrebărilor ei, i-a povestit ce îl apăsa.

Doamna îl asculta cu compătimire vizibilă. Ei îi plăcea, înainte de toate, că tânărul, care făcea asupra ei cea mai bună impresie, nu voia să le fie povară la doi oameni bătrâni, care abia dacă aveau și ei cele necesare.

„Sunt convinsă”, a răspuns ea referitor la această remarcă, „că ei recunosc corect voia Domnului în această problemă. Însă vă sfătuiesc să mai rămâneți cel puțin o zi, poate chiar și două și să nu procedați pripit.”

Heinrich, care învățase să asculte de sfaturi, a promis să țină seamă de îndrumarea doamnei.

„Încă ceva, prietene”, a spus străina când Heinrich, cu un salut politicos, s-a întors să plece. „Mâine sper să te întâlnesc din nou la vremea aceasta, în locul acesta. Ne-am înțeles?” „La ordin, stimată doamnă, cu plăcere!”, a răspuns Heinrich și s-a înclinat cu respect.

Doamna s-a dus la hotel. Era hotărâtă să facă ceva pentru tânărul suferind și a vorbit pentru el cu câțiva cunoscuți. Unul dintre ei avea chiar în apropierea meșterului lui Heinrich o casă la țară. Acest domn a strâns imediat, telegrafic, informații despre Heinrich și când acestea au fost mai mult decât favorabile, imediat s-a strâns o sumă considerabilă, care să ajungă pentru o ședere de șase săptămâni la mare, cu pensiune completă.

Cât de bucuros de uimit a fost Heinrich, când în ziua următoare doamna i-a înmănat suma mare! El l-a mulțumit printre lacrimi Dumnezeului și Tatălui său, care n-a lăsat de rușine încrederea sa, ci îl ajutase mai mult decât ceruse și gândise. Dar n-a putut să urmeze sfatul de a-și închiria o cameră bine mobilată. El s-a grăbit în coliba pescarilor, la dragii săi bătrâni. Cu ei voia să împartă el cele date lui de Dumnezeu.

Peștele uscat, pâinea tare de secară și cartofii n-au mai fost de atunci singurele alimente care ajungeau pe masă. Împreună cu cei doi bătrâni, tânărul care căuta odihnă a putut de acum zilnic să se întremeze cu mâncare bună.

Dumnezeu a binecuvântat șederea sa la mare. După șase săptămâni a putut să se întoarcă la meșterul său, întărit și complet sănătos.

¹ Un soi ciudat de pește, cu capul foarte mare, cu solzi pe care animalele le mișcă ca pe aripi, și mai multe excrescențe sub formă de degete în fața aripioarelor pectorale, cu ajutorul cărora se pot deplasa pe fundul mării.

Credință simplă – Autor necunoscut

Samenkörner (Neue Folge 26) 1932

„Aceasta a făcut-o aerul bun de mare!”, l-a întâmpinat meșterul vesel.

„Pe care am putut să-l savurez atât de mult timp prin minunata bunătate a lui Dumnezeu”, a adăugat recunoscător cel întors acasă.

Titlul original: „Einfältiger Glaube”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*